

נתי

וידדיה

כתבה וציירה אלכסנדרה פרקובסקה

יום סתיו בהיר אחד נתי הקטנה יצאה לגן. היא אספה עלי שלכת והיה לה כבר זר נהדר כתום-זהוב, כששמעה

קול דקיק הקורא לעזרה.

היא הביטה סביב וראתה שתחת אחד הענפים השבורים זז משהו. הייתה זו צפרדע קטנה והיא זו שקראה לעזרה. נתי כרעה ברך ליד היצור הקטן. "מה קרה?" שאלה.

"אנא, עזרי לי" ביקשה הצפרדע "הענף נפל עלי והוא כבד מאוד. אינני יכול להשתחרר."

הילדה הרימה את הענף והצפרדע קפצה מיד הרחק מהמלכודת שלה.

"אינני יודע איך להודות לך" אמרה הצפרדע שהייתה כנראה ממין זכר.

"האם אתה נסיך מכושף?" שאלה נתי בלחיים סמוקות. "מה פתאום. אני רק צפרדע מדברת רגילה לגמרי" ענה המכר החדש "תרשי שאציג את עצמי. שמי דני." "דני? יופי. כך גם קוראת לי סבתא שלי, אך אינני יודעת למה. שמי נתי. ומה מעשיך כאן? חשבתי שצפרדעים מדברים הם רק באגדות."

"זה נכון, אבל חלקית בלבד" ענה דני "אני באמת צפרדע מעולם האגדה. אבל גיליתי סוד שנותן לי לעבור לעולמות אחרים. ואני סקרן גדול ואוהב טיולים. לכן אני עושה גיחות, פעם לכאן ופעם לשם."

"ואתה רק נעלם מעולם האגדה ומופיע בעולם אחר?" שאלה נתי.

"לא, זה יכול היה להיות פשוט מדי" אמר דני "לכך משתמשים אגמי קסם מיוחדים, ויש הרבה כאלה בעולם האגדה. אני גיליתי רק שלושה אבל זה מספיק כדי שאוכל לטייל כמה שארצה."

"אני רואה שהפעם בחרת בעולם של בני אדם?" "כן, וראית שמיד נפלתי למלכודת. תודה שהצלת אותי." "שמחתי לעזור" חייכה נתי.

הילדה וסיפרה על ההרפתקאות שלה בעולם האגדות.
סיפוריה היו מעניינים ביותר ונתי אהבה מאוד לשמוע
אותם.

עבר סתיו וחורף, בא אביב ירוק והידידים בילו יחד זמן
רב וידידותם גברה מיום ליום. אך יום אחד קרה אסון!

נתי הייתה עם הוריה בקייטנה וכשידידה הירוק ביקר
אצלה, הם יצאו ביחד לטיול. ואז הופיעה לפניהם
חסידה וחטפה את דני.

"הצילו!" קרא דני ממקורה של החסידה, וזו כאילו לא
כלום, עמדה על רגל אחת ופעם הביטה על הקורבן

גם דני חייך ונתי החליטה שעוד אף פעם לא פגשה
צפרדע חמודה ומחייכת כזו. היא חשבה שאולי מעניין
יהיה להתיידד עם דני ושאלה "אם אתה מדלג כך בין
עולמות שונים, ועובר בארצות שונות, יש לך שם בוודאי
ידידים רבים?"

על פניו של דני הצטייר עצב. "לצערי לא" ענה "עד
עכשיו לא התיידדתי עם אף אחד. הטיולים שלי הם
קצרים ויש לי זמן רק לבקר ולראות את המקומות.
וחבל" הוסיף בצער "ידידות היא כנראה דבר נעים. כך,
בכל אופן שמעתי מאמא שלי."
"כן, בוודאי" אמרה נתי "אצלנו, בעולם בני-אדם, אומרים
שידידים הם החשובים ביותר. אם אתה רוצה נוכל
להתיידד" הציעה.

"באמת?" דני נתן קפיצה גדולה משמחה "בוודאי שאני
רוצה! לא מספיק שעזרת לי בצרה, ועכשיו את מוכנה
להיות ידידה שלי? איזו ילדה חמודה את!" אמר, ולנתי
נעשה מיד חמים על הלב.

"אתה יודע, אומרים שידידים אמיתיים מכירים בעת
צרה" אמרה לצפרדע "והרי אנחנו דווקא כך הכרנו."
וכך, נתי ודני, למרות שהיו שניהם קטנים מאוד, נעשו
לידידים גדולים. הצפרדע ביקרה כמעט מדי יום אצל

שבקצה מקורה ופעם על נתי.
"תעזבי מיד את הידיד שלי!" קראה נתי לחסידה.

"אינני חושבת על כך אפילו" ענתה החסידה "זו תהיה ארוחת הצהריים שלי!"
"ארוחת צהריים? איזו ארוחה!" התעצבנה נתי "זה ידיד שלי ולא ארוחה כלשהי! לא אוכלים ידידים" היא קראה ברוגז.
דני, ששמע על כוונות החסידה, התחיל ליילל, אבל חדל כשהבין שהדבר לא עוזר בכלל.
"סליחה, ילדה" אמרה החסידה בחצי פה, או יותר נכון, בחצי מקור, כי בחצי השני החזיקה בדני "סליחה, אבל

גם אנחנו, חסידות, אוהבות צפרדעים. אמנם לא כדי להתיידד אתן אלא כדי לאכול אותן. במיוחד שהגיעה כבר שעת ארוחת הצהריים שלי."
"אבל תנסי לעמיד את עצמך במקומי" ביקשה נתי בקל מתחנן "תארי לעצמך איך היית מרגישה אילו חטף מישהו את ידיך, ורצה לאכול אותי. אז מה היית מרגישה?"
"אינני יודעת" קשקשה החסידה בחצי מקורה "אין לי ידיים."
"זה רע מאוד. אינך יודעת מה את מפסידה!"
"יודעת, יודעת" אמרה החסידה בעצב "תמיד רציתי למצוא ידיד, אבל איך שהוא לא הצלחתי."
"את יודעה מה?" קראה נתי "אם תעזבי את דני, נהיה אנחנו ידידים שלך!"
"זה רעיון מפתה" אמרה החסידה "אבל מה אוכל אז לארוחת הצהריים שלי? ואני כבר רעבה מאוד."
"אסוף לך תולעים וזחלים" הבטיחה נתי והתחילה מיד. היא הייתה ילדה אמיצה ולא פחדה לגעת בתולעים, חיפושיות וחרקים אחרים, ותוך זמן קצר היו לה כבר ידיים מלאות ארוחת צהריים דשנה לחסידה.
החסידה עזבה את דני והתחילה לאכול בתיאבון. ודני

"למען אמת אינני מתגעגעת לכך" ענתה קלקליקה
וחייכה "במיוחד כשיש לי כאן עכשיו הזדמנות למצוא
ידידים."

שלושתם פרצו בצחוק במקלה.

מאותו היום נתי דני וקלקליקה בילו עתים קרובות ביחד.

במיוחד בקיץ, כשלנתי היה הרבה זמן פנוי.
דני בהתחלה חשד קצת והסתייג מהחסידה, במיוחד
כאשר היא הביטה בחמדנות מה על השוקיים השמנים
שלו. אך ככל שהידידות של שלושתם גברה, כך גם
לחסידה העבר הרצון לבלוע את החבר, ואחרי זמן כולם

באותו זמן נראה מהורהר מאוד ובסוף שאל "סליחה,
חסידתי. איך קורה שאת יודעת לדבר. האם גם את
מעולם האגדה?"

"תכף אסביר לכם" ענתה החסידה "רק אגמור קודם

לאכול". וכשסיימה לבלוע את החיפושית האחרונה

אמרה "תרשו לי להציג את עצמי. שמי קלקליקה, וכפי
שחברי העיר נכון גם לי מוצא אגדתי. למזלי, כשהייתי

עוד בעולם האגדה, במעוף אחד עליתי על ענן קסמים,
שהודות לו ניתן לעבור לעולמות אחרים. ניצלתי את

ההזדמנות ונשארתי בעולם בני-אדם."

"אבל למה?" שאלה נתי "האם בעולם האגדה לא מעניין
יותר?"

"זה תלוי מה אוהבים" ענתה קלקליקה "אנו חסידות

אוהבות חיים שקטים והחיים בעולם האגדה מציגים

בעיות רבות. כל רגע מישהו מחליף צורה, שועלים

מדברים מנסים לגרום לך לתעות ביער, מכשפות רוצות

לתפוס אותך ולהפוך לעורב. ועוד כל הזמן האנשים

דורשים להביא להם תינוקות. אין רגע שקט לחסידה.

ואני שונאת אירועים בלתי צפויים ופתאומיים. לכן

בחרתי בעולם שקט יותר, כמו זה שלכם."

"ואת לא רוצה לחזור לשם בכלל?" שאלה נתי.

היו בטוחים שלאף אחד מהם לא יגרם רע כלשהו.
הגיע סתיו, ונתי יכלה לבלות פחות עם ידידיה. אך יום
אחד, כשחזרה מגן הילדים, שמעה קריאות של החבר
הירוק שלה. היא רצה לשיח הקרוב וראתה שם דני
בוכה ועצבני.

"מה קרה, דני? למה אתה בוכה?" שאלה.
"הייתי באחו" ענתה הצפרדע בבכי "וראיתי ששועל
חטף את קלקליקה. הוא מחזיק אותה במאורה שלו
ומתכוון לאכול אותה לארוחת ערב."

"זה איום" קראה נתי "איך קרה הדבר?"
"אינני יודע" ילל דני "ראיתי רק איך הוא מוביל אותה
למאורה שלו."
"מה אוכל לעשות?" אמרה נתי "הרי הורים לא ירשו לי
עכשיו לנסוע לשם. אני גם קטנה מדי ואינני יודעת לנהוג
במכונית, וזה הרי די רחוק."
"אנו יכולים לעבור לשם בעזרת שיח הפלא" הציע דני.
נתי השתוממה מאוד. עוד לא שמעה על צורת תחבורה
זו.
"מצאתי את השיח לפני מספר ימים" אמר דני "מספיק
לזיז קצת את הענפים, להיכנס פנימה, לומר את הלחש
המתאים ולציין מקום לשם רוצים להגיע."
"אז בוא נעשה זאת" החליטה נתי באומץ "ונמהר כי אין
זמן. עוד מעט ההורים שלי יתחילו לדאוג ולחפש אותי."
הם מיהרו ביחד לשיח הפלא, נכנסו פנימה ואמרו את
המקום ואת הלחש שדני זכר ופוף! מצאו את עצמם מול
פתח המאורה של השועל, בקצה היער.
"קלקליקה! קלקליקה, האם את כאן?" קראו כשהם
מתקדמים דרך הענפים שבהם חסם השועל את פתח
המאורה.
"אני כאן! כאן!" קראה ידידתם מתוך החור העמוק "כמה

אני מחפשת אותך כבר חודשיים ורק עכשיו מצאתי אותך, בעולם של בני-אדם! אינך מתבייש?"
"אמא, סליחה" אמר דני בהכנעה "אך ההרפתקאות שלי כל כך מעניינות!"
"כשנדע לי כי עברת לעולם בני-אדם ואתה מסתובב עם

חסידה כלשהי, החלטתי לקחת את הדברים בידיים!
האם אינך מבין במה תיגמר ההכרות הזו? הרי החסידה תבלע אותך ברגע שבו לא תצפה לכך בכלל."
"סליחה! אני לא אוכלת ידידים" קראה פתאום החסידה מהמאורה, אך אמא צפרדע המשיכה בתוכחות "ידעתי שהדרך היחידה למצוא אותך זה לתפוס את החברה

טוב שבאתם, כי עוד מעט ערב והשועל רוצה לאכול אותי. תצילו...!"
זוג המצילים המשיכו להזיז את הענפים מפתח המאורה כשנשמע פתאום צחוק מנבא רעות של השועל.
"הנה אתם! תפסתי אתכם, או יותר נכון אותך, הבריון הירוק!"

הם הסתובבו בבהלה וראו מאחוריהם את השועל שעמד עם ידיים על מותניו.
"אבדנו" לחשה נתי מחווירה.
"אינני יודע איך את, אבל הוא בוודאי!" אמר השועל כשהוא מצביע על דני.
"למה אני? מה עשיתי לך? הרי אינך אוכל צפרדעים?"
שאלה הצפרדע בפחד. אך באותו רגע השועל הפך ל..
צפרדע ענקית!
"אוי! אמא!" קרא דני והחוויר עד שכל גופו נעשה ירוק-אפור בהיר.

"כן בני" ענתה אמא של דני "בזמן האחרון אינני רואה אותך בכלל. עזבת את בית הספר ואת כל תפקידיך האגדיים, אתה מסתובב במקומות משונים והביתה אתה מגיע רק בחגים, או בזמן כשכולם ישנים. אם אינני טועה, השיחה האחרונה שלנו התרחשה לפני חצי שנה.

המקרקרת ולחכות לך כאן, ליד מאורת שועל. עכשיו
כבר לא תברח לי אבל תסביר לי את הכל! מה אתה

מתכוון לעשות? מה יקרה אתך?!
"סלחי לי, אמא, אבל אני מבטיח לבקר לעתים קרובות
יותר."

"לא, בני. לא תבקר, כי עכשיו לא ניתן לך לעזוב את
עולם האגדה בכלל! לא תעבור יותר לעולם בני-אדם!"
"אבל אמא!" קרא דני מבוהל "הרי כאן הידידים שלי!"
"איך זה - ידידים? איזה ידידים?" קראה אמא של דני
ברוגז "לא שמעתי בכלל על ידידים כלשהם שלך!"

"אנחנו ידידים של דני" אמרה נתי, והחסידה הוציאה את
ראשה מהמאורה ונענעה בו לאישור מילותיה.
"איך חסידה יכולה להתיידד עם צפרדע?" אמא צפרדע
לא יכלה להבין.

"גברת צפרדע, אמא יקרה של דני" אמרה נתי בקול
החגיגי והרציני ביותר שרק יכלה "אין הבדלים בידידות.
אם מישהו רוצה להתיידד אתך, יעשה זאת בלי לחשוב
מי הוא ומי הידיד שלו."

"אפילו אם אלה חסידה וצפרדע? זה אני שומעת בפעם
הראשונה" אמרה גברת צפרדע.

"אני חושבת שאפילו שועל וחסידה יכולות להתיידד, אם
מחבבים זה את זה באמת." ענתה נתי בחיוך.

"ואולי אפילו זאב עם חזירים?" שאלה אמא של דני
בפקפוק.

"הם שיחקו ביחד באותו סרט, אז כנראה יכלו לחיות
בשלום ביחד" צחקה נתי וגם כל האחרים התחילו
לצחוק.

"כן, באגדה אולי. אבל בעולם בני-אדם? לא. למדתי
קצת על העולם שלכם באוניברסיטת צפרדעים שלנו"
אמרה גברת צפרדע בגאווה.

"לא הכל אצלנו כל כך מובן מעליו ומשעמם" ענתה נתי

מאז ביקורים של דני היו נדירים יותר, אך בכל זאת

השלישייה נפגשה כמה שרק יכלה. הידידים סיפרו תמיד מה קרה להם בזמן שלא ראו זה את זה. היו להם הרפתקאות רבות, שעליהן יכולתי לספר עוד להרבה אגדות ארוכות, אבל לכך אין לי מקום ולא זמן. אגלה רק שנתי צדקה - כשיש לך ידידים, השעמום הופך לאגדה.

הערת המתרגם למדקדקים:

לא, זו לא טעות של תרגום או של הקלדה. דני הוא צפרדע מדברת. למרות שזה קצת מבלבל, החלטתי לכתוב בעברית בדיוק כפי שהחליטה לכתוב מחברת הסיפור במקור הפולני.

"כשרוכשים ידידים, כל שעמום יכול להפוך לאגדה."
"כן, אמא" הוסיף דני "בעצמך אמרת שטוב יהיה אם אמצא ידידים. ואלה ידידים אמיתיים שלי."
"מה עלי לעשות עכשיו" חשבה בקול רם אמא צפרדע. היא נענעה בראשה לצדדים וחשבה. אחרי הרהור ממושך אמרה בקול רציני "אם הדברים הם כאלה, אסכים שתבלה כאן מדי פעם זמן מה. וגם עליך לא אדווה שברחת מעולם האגדה" פנתה לחסידה שהייתה קצת עצבנית.

"זה נהדר" קפצה בשמחה נתי, אבל אמא צפרדע המשיכה את דבריה לבנה "אתה חייב להבטיח שתחזור כל יום הביתה, כדי שאדע מה קורה אתך. זה שאני רק אמא שלך אינו אומר שאינני מתגעגעת אליך, כמו הידידים שלך."

"אמא, אל תכעסי" ענה דני "אחזור ואספר כל פעם איפה הייתי ואיפה תוכלי למצוא אותי."
"טוב, טוב" אמרה הצפרדע מפויסת "אבל עכשיו צריך מהר להחזיר את הילדה הביתה, כי שם כבר דואגים לה בוודאי."

הם נפרדו מהחסידה ונתי חזרה דרך שיח הפלא לארוחת צהריים, ואפילו לא איחרה בהרבה.